DOMSTOLENS DOM (femte avdelningen)
den 28 januari 1999 *

I mål C-303/97,

angående en begäran enligt artikel 177 i EG-fördraget, från Bundesgerichtshof (Tyskland), att domstolen skall meddela ett förhandsavgörande i det vid den nationella domstolen anhängiga målet mellan

Verbraucherschutzverein eV

och

Sektkellerei G. C. Kessler GmbH und Co.,

angående tolkningen av artikel 13.2 b i rådets förordning (EEG) nr 2333/92 av den 13 juli 1992 om allmänna bestämmelser om beskrivning och presentation av mousserande vin och mousserande vin tillsatt med koldioxid (EGT L 231, s. 9),

meddelar

DOMSTOLEN (femte avdelningen)

sammansatt av avdelningsordföranden J.-P. Puissochet samt domarna J. C. Moitinho de Almeida, C. Gulmann, D. A. O. Edward och M. Wathelet (referent),

* Rättegångsspråk: tyska.

generaladvokat: N. Fennelly,
justitiesekreterare: avdelningsdirektören D. Louterman-Hubeau,

med beaktande av de skriftliga yttranden som har inkommit från:

— Verbraucherschutzverein eV, genom professorn N. Reich vid universitetet i Bremen,

— Sektkellerei G. C. Kessler GmbH und Co., genom advokaten K. Bauer, Köln,

— Tysklands regering, genom E. Röder, Ministerialrat, förbundsekonomiministeriet, i egenskap av ombud,

— Frankrikes regering, genom F. Pascal, attaché d'administration, utrikesministeriets rättsavdelning, och K. Rispal-Bellanger, sous-directeur vid samma avdelning, båda i egenskap av ombud,

— Europeiska gemenskapernas kommission, genom K.-D. Borchardt, rättstjänsten, i egenskap av ombud,

med hänsyn till förhandlingsrapporten,

efter att muntliga yttranden har avgivits vid sammanträdet den 9 juli 1998 av: Verbraucherschutzverein eV, företrädd av N. Reich, Sektkellerei G. C. Kessler GmbH und Co., företrätt av K. Bauer, Frankrikes regering, företrädd av C. Vasak, secrétaire adjoint, utrikesministeriets rättsavdelning, i egenskap av ombud, och kommissionen, företrädd av K.-D. Borchardt,

och efter att den 29 september 1998 ha hört generaladvokatens förslag till avgörande,

följande

Dom

1 Bundesgerichtshof har genom beslut av den 26 juni 1997, som inkom till domstolen den 25 augusti samma år, i enlighet med artikel 177 i EG-fördraget ställt två frågor om tolkningen av artikel 13.2 b i rådets förordning (EEG) nr 2333/92 av den 13 juli 1992 om allmänna bestämmelser om beskrivning och presentation av mousserande vin och mousserande vin tillsatt med koldioxid (EGT L 231, s. 9).

2 Frågorna har uppkommit i en tvist mellan konsumentskyddsföreningen Verbraucherschutzverein eV (nedan kallad Verbraucherschutzverein) och Sektkellerei G. C. Kessler GmbH und Co. (nedan kallat Kessler) angående användande av beskrivningen "Hochgewächs" på etiketten till flaskor med sekt (mousserande vin) som saluförs av sistnämnda företag.

Gemenskapsrätten

3 I rådets förordning (EEG) nr 2392/89 av den 24 juli 1989 föreskrivs allmänna bestämmelser om beskrivning och presentation av vin och druvmust (EGT L 232, s. 13; svensk specialutgåva, område 3, volym 30, s. 63).

4 I artikel 11.1 i denna förordning anges vilka uppgifter som beskrivningen på etiketten för kvalitetsvin framställt inom specificerade områden (nedan kallat kvalitetsvin fso) skall innehålla. Det anges i artikel 11.2 c att beskrivningen på etiketten för dessa viner

"får utökas med följande uppgifter:

...

c) Ett märkesnamn, i enlighet med villkoren i artikel 40.

...

k) Närmare uppgifter om

— framställningsmetoden,

— produkttypen,

— den karakteristiska färgen hos kvalitetsvinet fso,

om dessa uppgifter krävs enligt gemenskapsbestämmelser eller av producentmedlemsstaten. Användningen av dessa uppgifter kan dock förbjudas i beskrivningen av kvalitetsvin fso med ursprung i ett specificerat område där de inte traditionellt har använts.

..."

5 Det framgår av artikel 40.2 i förordning nr 2392/89 att märkesnamnet inte får kunna ge upphov till förväxling eller vilseleda konsumenten.

6 Med stöd av artikel 11.2 k i förordning nr 2392/89 föreskrivs i artikel 14.3 a i kommissionens förordning (EEG) nr 3201/90 av den 16 oktober 1990 om närmare bestämmelser för beskrivning och presentation av vin och druvmust (EGT L 309, s. 1; svensk specialutgåva, område 3, volym 35, s. 41) att uttrycket "Riesling Hochgewächs" bland annat kan användas som beskrivning för ett tyskt kvalitetsvin fso.

7 I förordning nr 2333/92 föreskrivs särskilda bestämmelser om beskrivning och presentation av mousserande vin och mousserande vin tillsatt med koldioxid.

8 I artikel 3 i denna förordning anges vilka uppgifter som beskrivningen på etiketten för mousserande vin och mousserande vin tillsatt med koldioxid skall innehålla.

9 Enligt artikel 4.1 första strecksatsen i förordning nr 2333/92 får denna information kompletteras med andra uppgifter förutsatt att dessa inte är ägnade "att vilseleda de personer för vilka informationen är avsedd".

10 I detta hänseende anges följande i åttonde övervägandet:

"För att underlätta saluföring av dessa produkter bör det stå de berörda parterna fritt att välja vilka valfria uppgifter som de önskar ta med utan att en uttömmande lista behöver utarbetas. Detta val bör dock begränsas till uppgifter som inte är felaktiga eller ägnade att vilseleda konsumenter eller andra som informationen är avsedd för".

11 Enligt artikel 6 i förordning nr 2333/92 får olika former av frivilliga uppgifter anges på etiketten. I artikel 6.8 föreskrivs särskilt följande:

"Uppgifter om högre kvalitet skall tillåtas endast i fråga om

— ett mousserande kvalitetsvin fso,

— ett mousserande kvalitetsvin ...".

12 I artikel 13 i förordning nr 2333/92 föreskrivs följande:

"1. Beskrivningen och presentationen av de produkter som avses i artikel 1.1 samt varje form av reklam för dessa produkter får inte vara felaktiga eller kunna ge upphov till förväxlingar eller vilseleda de personer som de är riktade till ...

2. Om beskrivningen och presentationen av och reklam för de produkter som avses i artikel 1.1 kompletteras med märkesnamn, får sådana märkesnamn inte innehålla några ord, stavelser, symboler eller illustrationer som

a) är av sådan art att de kan ge upphov till förväxlingar eller vilseleda de personer som de är riktade till enligt punkt 1, eller

b) kan förväxlas helt eller delvis med beteckningen på ett bordsvin, ett kvalitetsvin framställt inom ett specificerat område, inkl. ett mousserande kvalitetsvin fso, eller ett importerat vin vars beteckning omfattas av gemenskapsbestämmelser eller med beteckningen på någon annan produkt som avses i artikel 1.1, eller är identiska med beteckningen på en sådan produkt, såvida beteckningen eller presentationen inte är godkänd för de produkter som har använts för att sammanställa cuvéen till det mousserande vinet i fråga.

3. Utan hinder av punkt 2 b får innehavaren av ett allmänt känt registrerat märkesnamn på en produkt som avses i artikel 1.1 som innehåller ord som är identiska med namnet på ett specificerat område eller namnet på en geografisk enhet som är mindre än ett specificerat område, ändå fortsätta att använda märkesnamnet, även

om han enligt punkt 2 inte har rätt till det, om det svarar mot den ursprungliga innehavarens identitet eller identiteten hos den person som ursprungligen har gett produkten dess namn, förutsatt att märkesnamnet registrerades minst 25 år före den berörda medlemsstatens erkännande av det geografiska namnet i fråga enligt artikel 1.3 i förordning (EEG) nr 823/87 om kvalitetsvin fso och att märkesnamnet faktiskt hela tiden har använts utan avbrott.

Märkesnamn som uppfyller villkoren i första stycket får inte hindra att namnet på en geografisk enhet används som beteckning på ett kvalitetsvin fso."

13 I artonde övervägandet anges i detta sammanhang att för att skapa förutsättningar för en lojal konkurrens mellan olika mousserande viner tillsatta med koldioxid

"bör man i beskrivningen eller presentationen av sådana viner förbjuda sådant som kan ge upphov till förväxlingar eller vilseleda dem som informationen är avsedd för. Likaså bör man införa liknande förbud mot märkesnamn som används som beteckningar på mousserande vin eller mousserande vin tillsatt med koldioxid".

Tvisten vid den nationella domstolen

14 Kessler framställer sekt av franskt vin av druvsorten "Chardonnay" och har i ungefär sextio år salufört detta med beskrivningen "Kessler Hochgewächs", vilket i Tyskland är ett skyddat märkesnamn sedan den 7 juni 1950.

15 Sedan år 1986 är beteckningen "Riesling Hochgewächs" skyddad i Tyskland och utgör enligt § 8 a i Weinordnung (förordning om vin, nedan kallad WeinVO), som år 1995 blev § 34 i WeinVO (*BGBl* I, s. 630), ett vitt vin som uppfyller vissa kvalitetskrav och som enbart har framställts av druvsorten "Riesling". I denna paragraf föreskrivs följande:

"Ett vitt vin kan endast betecknas som 'Riesling Hochgewächs' om det enbart har framställts av druvsorten Riesling, om druvmusten från dessa druvor har en naturlig alkoholhalt som med minst 1,5 volymprocent överstiger den lägsta naturliga alkoholhalt som fastställts för det specificerade produktionsområdet eller den del av detta område där druvorna har odlats och om det har erhållit ett kvalitetsbetyg på minst 3,0 vid den officiella kvalitetskontrollen."

16 Verbraucherschutzverein väckte talan vid Landgericht och yrkade att Kessler skulle förbjudas att fortsätta att saluföra sina mousserande viner med beskrivningen "Hochgewächs" med motiveringen att denna beskrivning felaktigt kan få konsumenten att tro att detta vin har framställts av "Riesling" och därför strider mot artikel 13.2 b i förordning nr 2333/92 och mot vissa bestämmelser i Gesetz gegen den unlauteren Wettbewerb (den tyska lagen mot illojal konkurrens).

17 Kessler hävdade däremot att konsumenterna inte kan vilseledas, eftersom hela beteckningen "Riesling Hochgewächs" inte används och eftersom konsumenten inte utifrån beskrivningen av ett mousserande vin drar några slutsatser om vilket vin som har använts som basprodukt. Kessler gjorde i andra hand gällande att den erhållit en rätt att använda sig av beskrivningen "Kessler Hochgewächs", eftersom denna har använts som ett skyddat märkesnamn i Tyskland sedan år 1950 och eftersom tolkningen av förordning nr 2333/92 inte kan inverka på denna rätt till märkesnamnet.

18 Landgericht ogillade talan och Verbraucherschutzverein överklagade då ärendet till Oberlandesgericht Köln. Denna domstol ogillade överklagandet med motiveringen att även om det är fullt möjligt att många konsumenter tror att det vin som använts för att framställa cuvéen uppfyller de krav på druvsort och kvalitet på ett "Riesling Hochgewächs"-vin som ställs i WeinVo, kan endast de konsumenter som känner till beteckningen "Riesling Hochgewächs" i fråga om viner vilseledas och att Verbraucherschutzverein i vart fall inte hade bevisat att många av dessa konsumenter har vilseletts. För att artikel 13.2 b i förordning nr 2333/92 skall vara tillämplig skall det emellertid enligt Oberlandesgericht Köln inte bara konstateras att termen "Hochgewächs" — som anges på etiketten på flaskorna med mousserande vin tillsammans med en del av beskrivningen av ett annat vin som framställts enligt andra krav — i sig kan medföra en risk för förväxling ("abstrakte Verwechslungs-bzw. Irreführungsgefahr"), utan det skall även visas att denna term verkligen är ägnad att vilseleda konsumenterna ("konkrete Verwechslungs-bzw. Irreführungsgefahr").

19 Verbraucherschutzverein väckte revisionstalan vid Bundesgerichtshof som är tveksam till hur artikel 13.2 b i förordning nr 2333/92 skall tolkas. Enligt den hänskjutande domstolen avser tvisten vid denna domstol frågan om förbudet i denna artikel mot att använda vissa märkesnamn endast innebär att det måste finnas en risk för förväxling och att det inte måste bevisas att den använda beskrivningen verkligen vilseleder konsumenterna och följaktligen påverkar deras ekonomiska beteende.

20 I detta hänseende undrar Bundesgerichtshof särskilt om det förhållandet att uttrycken "ge upphov till förväxlingar" och "vilseleda" i artikel 13.2 a används alternativt, medan artikel 13.2 b endast avser frågan om de aktuella beskrivningarna "kan förväxlas", innebär att förbudet i de två första fallen förutsätter att det måste bevisas att konsumenter verkligen vilseleds medan det i det fall som avses i artikel 13.2 b är tillräckligt att de aktuella beteckningarna i sig "kan" förväxlas.

21 Den nationella domstolen undrar även, för det fall denna tolkning skulle vara riktig, om den inskränkning av de immateriella rättigheterna som blir följden är lagenlig med hänsyn till skyddet för grundläggande rättigheter.

22 Bundesgerichtshof har under dessa omständigheter beslutat att vilandeförklara målet och ställa följande frågor till domstolen:

"1) Är det, för att förbudet i artikel 13.2 b i ovannämnda förordning skall kunna tillämpas, tillräckligt att det föreligger en risk för förväxling mellan ett ord som används i ett märkesnamn för att beteckna ett mousserande vin (i detta fall: Hochgewächs) och en del av en beteckning (i detta fall: Riesling Hochgewächs) på ett vin (som inte används) för framställning av cuvéen till det mousserande vinet, trots att det inte har kunnat konstateras att ett avsevärt antal konsumenter skulle ha felaktiga föreställningar om vad cuvéen innehåller som skulle kunna påverka deras inköp eller att märkesinnehavaren skulle ha för avsikt att vilseleda någon?

2) För det fall att svaret på första frågan är jakande: Kan den ensamrätt till en industriell äganderätt som märkesinnehavaren har förvärvat genom inarbetning av sitt märkesnamn såsom ett skyddsvärt intresse av högre dignitet hindra tillämpningen av förbudet i artikel 13.2 b mot vissa beteckningar i den ovan nämnda förordningen?"

Den första frågan

23 I artikel 13.2 i förordning nr 2333/92 föreskrivs att märkesnamn som kompletterar beskrivningen och presentationen av och reklam för mousserande vin bland annat inte får innehålla några ord som är av sådan art att de kan ge upphov till förväxlingar eller vilseleda de personer som de är riktade till (13.2 a) eller kan förväxlas

helt eller delvis med beteckningen på bland annat ett kvalitetsvin fso vars beteckning omfattas av gemenskapsbestämmelser eller som är identiska med beteckningen på ett sådant vin "såvida beteckningen eller presentationen inte är godkänd för de produkter som har använts för att sammanställa cuvéen till det mousserande vinet i fråga" (13.2 b).

24 Den franska regeringen anser att det i gemenskapsrätten inte ställs krav på bevis för att det föreligger en risk för förväxling när ett märkesnamn innehåller termer som utgör en del av en beteckning som förbehållits för presentationen av vissa viner. I gemenskapsrätten ges de beteckningar som räknas upp i denna ett objektivt skydd, genom att de förbehålls en ensamrätt när vin presenteras för försäljning. Sålunda har gemenskapslagstiftaren inte ställt krav på bevis för att köparna verkligen förväxlar uppgiften med en uppgift som är förbehållen presentationen av vissa viner när, som i förevarande fall, produkten är försedd med en term som är identisk med den som finns i en sådan uppgift.

25 Inte heller Verbraucherschutzverein anser att det i gemenskapslagstiftningen ställs krav på bevis för att det verkligen har skett en förväxling. Det räcker att det föreligger en abstrakt risk för vilseledande, oavsett vad användandet av märkesnamnet på en viss grupp konsumenter har fått för effekt.

26 Till stöd för denna tolkning har Verbraucherschutzverein hänvisat till domstolens dom av den 25 februari 1981 i mål 56/80, Weigand (REG 1981, s. 583), som avsåg rådets förordning (EEG) nr 355/79 av den 5 februari 1979 om allmänna bestämmelser om beskrivning och presentation av vin och druvmust (EGT L 54, s. 99), i vilken domstolen gav förbudet mot förväxlingsbara uppgifter en abstrakt innebörd, med hänsyn till de särskilda syftena med organisationen av den aktuella marknaden. Endast denna innebörd kan säkra en enhetlig tillämpning av gemenskapsrätten, som inte skulle vara resultatet av de säkerligen olika uppfattningarna bland konsumenterna i de olika medlemsstaterna.

27 Det skall inledningsvis konstateras att märkesnamnet "Kessler Hochgewächs" inte är identiskt med beskrivningen "Riesling Hochgewächs", vilket innebär att det inte är fråga om ett sådant fall som avses i andra delen av alternativet i artikel 13.2 b i förordning nr 2333/92. Detta fall rör nämligen missbruk av den beskrivning som i sig är reserverad för vissa viner genom gemenskapslagstiftningen.

28 I det fall som avses i första delen av alternativet i artikel 13.2 b i förordning nr 2333/92 är det viktigt att fråga sig, i likhet med den hänskjutande domstolen, om det räcker att fastslå att ett märkesnamn som innehåller ett ord som finns med i beskrivningen av en av de produkter som är omnämnd i denna bestämmelse i sig kan förväxlas med sistnämnda beskrivning, eller om det även måste fastställas att användandet av detta märkesnamn faktiskt riskerar att ge de berörda konsumenterna en felaktig uppfattning om sammansättningen av cuvéen vilken i sin tur kan påverka deras ekonomiska beteende.

29 Det skall i detta avseende inledningsvis påpekas att det enligt artikel 6.8 i förordning nr 2333/92 uttryckligen är tillåtet att använda uppgifter om högre kvalitet för vissa viner, bland annat "mousserande kvalitetsvin".

30 Om konsumenterna riskerar att förväxla dessa uppgifter och om de utgör ett skyddat märkesnamn omfattas uppgifterna av det särskilda förbudet i artikel 13.2 i förordning nr 2333/92. I övriga fall omfattas uppgifterna av det allmänna förbudet i artiklarna 4.1 och 13.1. Det finns emellertid ingenting som tyder på att gemenskapslagstiftaren har haft för avsikt att fastställa olika bedömningskriterier för begreppet förväxling beroende på om märkesnamnet utgör ett skyddat märkesnamn

eller inte. Denna slutsats bekräftas av att det i de olika språkversionerna av artikel 13.1 och i artikel 13.2 a används antingen det identiska uttrycket "kan ge upphov till förväxlingar eller vilseleda" eller uttryck med samma innebörd.

31 Det är riktigt att gemenskapslagstiftaren i artikel 13.2 i förordning nr 2333/92 har gjort skillnad mellan två olika typer av risk för förväxling vid användande av märkesnamn som kompletterar beskrivningen och presentationen av och reklamen för ett mousserande vin. Denna åtskillnad — som innebär att det i artikel 13.2 b är möjligt att klargöra de särskilda risker för förväxling som berör vilken typ av vin som använts för att framställa cuvéen samt det särskilda fall då märkesnamnet är identiskt med en skyddad beskrivning — bekräftar dock inte i sig tolkningen att gemenskapslagstiftaren har avsett att uttrycken "kan ge upphov till förväxlingar eller vilseleda" i artikel 13.2 a och "kan förväxlas" i artikel 13.2 b skall ha olika betydelse.

32 Såsom kommissionen och den tyska regeringen med rätta har påpekat har gemenskapslagstiftaren, genom att tillåta användande av märkesnamn för att komplettera beskrivning och presentation av och reklam för mousserande vin, vidare haft för avsikt att göra en intresseavvägning mellan dels konsumentskyddet och i synnerhet rätten att inte vilseledas angående kvaliteten på en produkt, dels skyddet för immateriella rättigheter och i synnerhet märkesinnehavarens legitima intresse att använda och utnyttja detta i handeln. Det skulle på ett allvarligt sätt strida mot denna intresseavvägning om enbart en risk för förväxling, som framförs utan att de aktuella konsumenternas uppfattning eller vanor ens beaktas, skulle vara tillräcklig för att hindra användande av en beteckning som är skyddad som märkesnamn.

33 Slutligen fastslog domstolen i punkt 28 i dom av den 29 juni 1995 i mål C-456/93, Langguth (REG 1995, s. I-1737) angående artikel 40 i förordning nr 2392/89, vars lydelse är nästan identisk med artikel 13 i förordning nr 2333/92, att ett märkesnamn inte kan anses ägnat att ge upphov till förväxling eller vilseleda de personer

som det riktar sig till av det skälet att det presenteras på ett ögonfallande sätt, och inte ens då detta innehåller ett ord som enligt ifrågavarande förordning kan användas som en uppgift vid beteckningen på ett kvalitetsvin fso. Domstolen tillade i punkt 29 att ordalydelsen av artikel 40 i förordning nr 2392/89 visar att syftet med denna bestämmelse framför allt är att förhindra det bedrägliga bruket av märkesnamn. Det framgår av denna dom att det, för att användande av ett märkesnamn skall anses kunna ge upphov till förväxlingar eller vilseleda de personer som det är riktat till, måste visas att det med hänsyn till de aktuella konsumenternas uppfattning eller vanor finns en verklig risk för att deras ekonomiska beteende påverkas.

34 I motsats till vad Verbraucherschutzverein påstått strider inte denna tolkning mot domen i det ovannämnda målet Weigand. Det framgår nämligen inte av denna dom att risken för förväxling, i den mening som avses i de i den domen aktuella bestämmelserna, kan fastslås utan hänvisning till de aktuella konsumenternas uppfattning eller vanor.

35 Verbraucherschutzverein kan för övrigt inte invända att den sålunda godtagna tolkningen medför betydande kostnader i tid och pengar på grund av att det för tillämpning av artikel 13.2 b i förordning nr 2333/92 krävs en enkät bland ett representativt urval av konsumenter eller hjälp av en expert, vilket i praktiken skulle leda till att rättsskyddet inte upprätthålls och att förbudet i nämnda bestämmelse mister sitt innehåll.

36 Såsom domstolen vid upprepade tillfällen har fastslagit beträffande liknande bestämmelser som de i artikel 13 i förordning nr 2333/92, som avser att undvika varje form av vilseledande av konsumenter och som förekommer i ett antal rättsakter inom sekundärrätten med allmän eller sektoriell räckvidd, ankommer det på den nationella domstolen att bedöma om en beteckning, ett märkesnamn eller en reklamuppgift eventuellt kan vara vilseledande (se bland annat dom av den 17 mars 1983

i mål 94/82, De Kikvorsch, REG 1983, s. 947, av den 26 november 1996 i mål C-313/94, Graffione, REG 1996, s. I-6039, av den 16 januari 1992 i mål C-373/90, X, REG 1992, s. I-131, punkterna 15 och 16, och av den 16 juli 1998 i mål C-210/96, Gut Springenheide och Tusky, ännu inte publicerad i rättsfallssamlingen). Det ankommer i detta fall på den nationella domstolen att mot bakgrund av omständigheterna undersöka om de berörda konsumenterna kan förväxla ett märkesnamn eller dess beståndsdelar med hela eller en del av beskrivningen av vissa viner. Det framgår även av domstolens rättspraxis att den nationella domstolen skall beakta de förväntningar som en normalt informerad samt skäligen uppmärksam och upplyst genomsnittskonsument kan tänkas ha (domen i det ovannämnda målet Gut Springenheide och Tusky, punkterna 31 och 32).

37 Det är bara när visar sig vara särskilt svårt att avgöra huruvida märkesnamnet är vilseledande som det, då gemenskapsbestämmelser helt saknas på området, åligger den nationella domstolen att avgöra huruvida det enligt de villkor som föreskrivs i nationell rätt är lämpligt att inhämta bevisning såsom ett sakkunnigutlåtande eller en marknadsundersökning för att kunna avgöra målet (domen i det ovannämnda målet Gut Springenheide och Tusky, punkt 35—37) och i förekommande fall att besluta om interimistiska åtgärder.

38 Med hänsyn till vad ovan anförts skall den första frågan besvaras så, att artikel 13.2 b i förordning nr 2333/92 skall tolkas på så sätt att det inte är tillräckligt att ett märkesnamn, som innehåller ett ord som förekommer i beskrivningen av en av de produkter som nämns i denna bestämmelse, i sig kan förväxlas med sistnämnda beskrivning för att förbudet i denna bestämmelse skall vara tillämpligt. Det skall dessutom visas att användandet av detta märkesnamn verkligen kan vilseleda de berörda konsumenterna och följaktligen påverka deras ekonomiska beteende. Det åligger i detta hänseende den nationella domstolen att beakta de förväntningar på denna uppgift som en normalt informerad samt skäligen uppmärksam och upplyst genomsnittskonsument kan tänkas ha.

Den andra frågan

39 Med hänsyn till svaret på den första frågan behöver den andra frågan inte besvaras.

Rättegångskostnader

40 De kostnader som har förorsakats den tyska och den franska regeringen samt kommissionen, vilka har inkommit med yttranden till domstolen, är inte ersättningsgilla. Eftersom förfarandet i förhållande till parterna i målet vid den nationella domstolen utgör ett led i beredningen av samma mål, ankommer det på den nationella domstolen att besluta om rättegångskostnaderna.

På dessa grunder beslutar

DOMSTOLEN (femte avdelningen)

— angående de frågor som genom beslut av den 26 juni 1997 har ställts av Bundesgerichtshof — följande dom:

Artikel 13.2 b i rådets förordning (EEG) nr 2333/92 av den 13 juli 1992 om allmänna bestämmelser om beskrivning och presentation av mousserande vin och mousserande vin tillsatt med koldioxid skall tolkas på så sätt att det inte är

tillräckligt att ett märkesnamn, som innehåller ett ord som förekommer i beskrivningen av en av de produkter som nämns i denna bestämmelse, i sig kan förväxlas med sistnämnda beskrivning för att förbudet i denna bestämmelse skall vara tillämpligt. Det skall dessutom visas att användandet av detta märkesnamn verkligen kan vilseleda de berörda konsumenterna och följaktligen påverka deras ekonomiska beteende. Det åligger i detta hänseende den nationella domstolen att beakta de förväntningar på denna uppgift som en normalt informerad samt skäligen uppmärksam och upplyst genomsnittskonsument kan tänkas ha.

Puissochet Moitinho de Almeida Gulmann

Edward Wathelet

Avkunnad vid offentligt sammanträde i Luxemburg den 28 januari 1999.

R. Grass

Justitiesekreterare

J.-P. Puissochet

Ordförande på femte avdelningen